

Τραγούδι των Ξεριζωμένων της Μ. Ασίας

Ἄρχοντες και μεγαϊστάνοι και λοιπή φτωχολογιά
 θάνατος μας περιμένει, νέους, γέροντες και παιδιά.
Βάλτο άνθρωπε στο νου σου, μη σου φαίνεται κακό,
 ότι θα πεθάνεις θέλεις, που δεν είναι βουλετό.
 Γη είναι τα σώματά μας και στη γη θε να ταφούν,
 τη δευτέρα παρουσία, οι ψυχές μας θα κριθούν.
Δε μας συνοδεύουν τότε, πλούτη δόξα και τιμή,
 όλα εδώ τα παρατούμεν και πηγαίνουμε γυμνοί.
 Επλανεύθηκε ο κόσμος, εις του κόσμου τα θαφτά,
 όσα θλάπτουν τη ψυχή μας, αυτά βλέπει και ζητά.
 Ζήλευε τους εναρέτους και μιμήσου τους καλούς
 και μη θάζεις εις το νού σου, διαλογισμούς κακούς.
 Ἦκουσα είδον πολλάκις ότι είπανε πολλοί
 σαν γεράσουν και χορτάσουν κάμνουσι την αποχήν
 θανατώνεται το σώμα κι η ψυχή μένει γυμνή,
 κλαίει, χύνει μαύρα δάκρυα, μα κανείς δεν την πονεί.
 Ἴνα μη κλαίτε στον Ἄδη και θρηνείτε ανηλεώς,
 επειδή της μετανοίας, τώρα είναι ο καιρός.
 Καλά ετοιμάσου τώρα, όπου έχεις τον καιρό,
 μην μετέπειτα επέλθεις, εις κανένα φοβερό.
 Λυπηθείτε την ψυχή σας, όλοι οι αμαρτωλοί,
 του αέρος τα τελώνια, όλοι θέλουμε κριθεί.
Μην εμπιστευτείς ποτέ σου, πράγματα προσωρινά,
 γιατί ο κόσμος είναι ψεύτης και σαν όνειρο περνά.
 Νάταν τρόπος να υπάγεις, εις τον Ἄδη να ιδείς
 και ποτέ κακό του κόσμου, δεν θα στρέψεις να ιδείς.
 Ξαφνικά φτάνει το θέρος και θερίζει την ψυχή
 και ονειδίζει τη δόξα, τούτη την προσωρινή.
 Ὅλη μέρα το νοούμε και το ξέρουμε καλά,
 ότι ο κόσμος είναι ψεύτης και σαν όνειρο περνά.
 Πού μορφίες, πούναι τα κάλλη, πούναι η δόξα κι η τιμή,
 πούν τα ολόχρυσια στολίδια που στολίζουν το κορμί.
 Ρῶτα τους απεθαμένους, εις τον Ἄδη πώς περνούν,
 κλαίνε χύνουν μαύρα δάκρυα και πικρά θρηνολογούν.
 Σώνονται τα ψέματά μας και γερνούν οι ομορφίες
 κι εξετάζονται οι γνώμες κι αρῶτιδύνται οι ψυχές.
 Τίποτα δεν απομένει ἀπ' το πρόσωπο της γης,
 όλα τα κακά του κόσμου, κείτονται ἐμπροσθεν αυτής.
 Ὑστερα τα ἔθνη όλα, την ημέρα τη φρικτή,
 όλοι θα κριθούνε, θένε, εις τον φοβερό κριτή.
 Φάγε, πίε και εφραίνου, δός και σ' άλλο που πεινά
 και ποτέ μη λησμονήσεις το φτωχό πούχεις κοντά.
 Χίλια ἔτη και αν ζήσεις εις το πρόσωπο της γης,
 πάλι θα πεθάνεις θέλεις και στον τάφο θε να μπεις.
 Ψεύδος είναι όλη η δόξα κι η αγία ηδονή
 κι ο κάλλωπισμός του κόσμου και ως άνθος η ζωή.
 Ω ψυχή μου τεθλιμμένη, κουρασμένο μου κορμί,
 κλαίει, χύνει μαύρα δάκρυα, μα κανείς δεν την πονεί.

(Τραγούδι των Ξεριζωμένων - από τους Τούρκους - Ελλήνων της Μικράς Ασίας, όπως μου το είπε η Ευθαλία Καλιμανά, ετών 90, από το Ρεϊτζερι της Μ. Ασίας, κάτοικος Μύρινας Λήμνου, Ελλάδος).

Επιμέλεια: Σταυρούλα Γιαννού